

РЕШЕНИЕ

№ 25 / 21.03.2019г., град Исперих

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД - ИСПЕРИХ

на пети март, две хиляди и деветнадесета година
в публично заседание в следния състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ : ЕЛИЦА БОЯДЖИЕВА-ГЕОРГИЕВА

Секретар : Детелина Витанова

Прокурор :

Като разгледа докладваното от СЪДИЯТА
АНДело № 338 по описа за 2018 година,
за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Постъпила е жалба вх.№ 4236/ 13.11.2018г. от И.Б.И., ЕГН – ***** *** против Наказателно постановление № 905/ 29.10.2018г. на Директора на РДГ – Русе, с което за осъществено нарушение по чл.104, ал.1, т.5 от Закона за горите на жалбоподателя е наложена Глоба в размер на 100.00лв., разпоредено е да заплати обезщетение в размер на 490.00лв. по реда на чл.55, ал.2 от ЗАНН и да заплати паричната равностойност на липсващите вещи – предмет на нарушението – сумата 792.59лв. по чл.275, ал.2 от Закона за горите. Жалбоподателя счита издаденото наказателно постановление за незаконосъобразно и моли за неговата пълна отмяна. Оспорва описаната фактическа обстановка. Твърди, че сочената кубатура на отсечените дървета е нереална и не е била установена чрез измервания на място. Твърди, че не са причинявани вреди, които да подлежат на обезщетяване, като в наказателното постановление не бил посочен начинът, по който е определен размерът на обезщетението по чл.55, ал.2 от ЗАНН. Счита, че не се дължи и паричната равностойност на дървесината, тъй като същата не е била липсваща, а е била на терен и след това е била продадена и получените от продажбата суми са били внесени по сметка на РДГ. Твърди, че се касае до маловажен случай и е следвало нарушителят само да бъде предупреден, тъй като сечта е била извършвана по нареждане на работодателя на жалбоподателя – фирмата с позволително за сеч в съответния район, а И.Б. няма други нарушения по Закона за горите.

В съдебно заседание жалбоподателя чрез своя процесуален представител адвокат М. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена по същество.

Въззиваемия Регионална дирекция по горите – град Русе счита жалбата за неоснователна и чрез своя процесуален представител моли обжалваното наказателно постановление да бъде потвърдено.

За РП-Исперих уведомени, не се явява представител и не вземат становище по жалбата и атакувания административен акт.

Съдът след преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства намира за установена следната фактическа обстановка: На 17.09.2018 година служители на ТП ДЛС „Воден Ири Хисар“ извършили проверка в отдел 127, подотдел „к“ в землището на село Йонково, обект 1830 предоставен за добив на дървесина от „Ивел 10“ ЕООД, като установили сеч на 49 броя немаркирани дървета от дървесен вид Цер. При обхода с проверяващите бил и жалбоподателя И.Б., който обяснил че той е отсякъл дърветата. На място бил съставен Констативен протокол Серия СЦДП № 014276/ 17.09.2018г. Въз основа на констатацията на жалбоподателя Б. бил съставен

АУАН № 905/ 18.09.2018г., въз основа на който било издадено обжалваното наказателно постановление. Отсечената немаркирана дървесина била установена кубирана на място в обект 1830, като впоследствие била заплатена от фирмата с позволение за сеч в този обект - „Ивел 10“ ЕООД.

Представено е писмено доказателство – писмо от ТП ДЛС „Воден Ири Хисар“, видно от което „Ивел 10“ ЕООД е закупило едра дървесина - трупи за бичене 18-29см., дървесен вид – цер, 5.58 куб.м., от подотдел 127к, като е заплатило сумата 428.32лв.

Описаната фактическа обстановка се установява от показанията на А.А. и свидетелите по акта Е.Б. и Г.И., както и приобщеният писмен доказателствен материал съдържащ се в административно-наказателната преписка.

С оглед изложеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи : Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, от лице, което има право на жалба и против подлежащ на обжалване адм. акт.

Разгледана по същество, е основателна.

От формална страна съдът счита, че АУАН и обжалваното НП са съставени частично при спазване на изискуемите за тяхната валидност форма и съдържание, в предвидените за това срокове и от надлежен орган, в рамките на компетенциите му. При преценка на законосъобразността на наказателното постановление следва, обаче, да бъде изследван въпросът дали описаното в наказателното постановление нарушение е било действително извършено. В конкретният случай безспорно от свидетелските показания се установява, че пред служителите на контролния орган жалбоподателят е обяснил, че той е отсякъл 49те броя дървета. Нарушение по чл.104, ал.1 ,т.4 от Закона за горите може да бъде извършено както от физическо лице, така и от юридическо лице, предвид разделението, което предвиждат санкционните норми на чл.266, ал.1 и ал.2 от Закона за горите. В случая административно-наказващият орган е следвало да събере доказателства за субективният елемент на нарушението, а именно дали жалбоподателят при отсичане на въпросните дървета е действал по собствени подбуди и мотиви в лично качество като физическо лице, или действията са били наредени от дружеството, за което И.Б. е работил, за да се прецени по безспорен и категоричен начин от субективна страна, че нарушението е извършено от физическото лице, а не от юридическото лице, което е имало позволение за сеч в дадения подотдел. В конкретният случай служителите на въззиваемия са се ограничили само до получаване на информация кой фактически е отсякъл дърветата – Б. е признал пред свидетеля И., че той го е направил, но не са събрали никакви доказателства дали жалбоподателят е действал по собствени подбуди и мотиви или така му е било наредено от работодателя му, което прави административното нарушение недоказано от субективна страна по несъмнен и категоричен начин. И.Б. е работил за „Ивел 10“ ЕООД и е следвало да бъде изследван въпроса дали дружеството е било в известност за действията на своя работник, тъй като ако е било в известност и се е съгласило с тези действия то отговорността следва да се носи от юридическото лице, за което работи физическото такова. Никой от свидетелите в проведените разпити не сочи, че такава информация е била събирана от административно-наказващият орган и в този смисъл нарушението не е установено по безспорен и категоричен начин. На следващо място незаконосъобразно е било вменено в отговорност и заплащане на обезщетение по чл.55, ал.2 от ЗАНН. Административно-наказващият орган не е посочил никъде в наказателното постановление начинът, по който е изчислен размерът на това обезщетение, който не може да бъде произволна величина определена без мотивировка, което рефлектира в правото на защита на жалбоподателя и конкретно правото му да научи ясно и точно за какво се налага санкцията за да организира правилна и законосъобразна защита. И не на последно място – незаконосъобразно е разпоредено жалбоподателя да заплати паричната равностойност на липсващите вещи – предмет на нарушението на осн. чл.275, ал.2 от Закона за горите. Цитираната разпоредба не предвижда такава санкция, а само указва, че такъв вид санкции се

превеждат в бюджета на Изпълнителната агенция по горите. Не става ясно въз основа на коя санкционна разпоредба от Закона за горите е постановена тази санкция, още повече че в производството се събраха доказателства, че вещите не са били липсващи – били са на място в обект 1830 като впоследствие са били продадени и заплатени от фирмата с позволително за сеч в този обект - „Ивел 10“ ЕООД. Никъде в разпоредбите на чл.266, ал.1 и ал.2 от Закона за горите не е предвидено нарушителите да дължат заплащане на паричната равностойност на липсващите вещи – предмет на нарушението. По тази причина позоваването на чл.275, ал.2 от Закона за горите за събиране на такива суми е незаконосъобразно.

По изложените съображения обжалваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

Воден от горното съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 905/ 29.10.2018г. на Директора на РДГ – Русе, с което за осъществено нарушение по чл.104, ал.1, т.5 от Закона за горите на жалбоподателя И.Б.И., ЕГН – ***** *** е наложена Глоба в размер на 100.00лв., разпоредено е да заплати обезщетение в размер на 490.00лв. по реда на чл.55, ал.2 от ЗАНН и да заплати паричната равностойност на липсващите вещи – предмет на нарушението – сумата 792.59лв. по чл.275, ал.2 от Закона за горите КАТО НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК в 14-дневен срок от съобщаването на страните пред Административен съд – Разград.

РАЙОНЕН СЪДИЯ :